

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **G. L.**, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Praha 9, Kovářská 939/4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, jednající na základě pověření JUDr. Milenou Valeškovou, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2013, č. j. 4 Az 17/2012 – 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný (dále jen „stěžovatel“) zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou, a to z důvodu, že žadatel neprokázal, že stát, ze kterého přichází, nelze v jeho případě považovat za „bezpečnou zemi původu“.

Žalobce, st. přísl. Mongolska, podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítal, že stěžovatel nepřihlédl k jím

doloženým důkazům, které popisovaly situaci v Mongolsku, pokud se jedná o stav vězeňství a justice. Uvedl, že je proti němu v domovském státě vedeno trestní řízení a v případě jeho navrácení mu hrozí až desetileté vězení. Jelikož mongolské orgány vynucují přiznání i pomocí mučení, není dle jeho názoru možné vyloučit, že pokud bude vrácen do státu, jehož je státním občanem, mohlo by mu hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy. S odkazem na konkrétní dokumenty zdůraznil, že mučení a jiné ponižující trestání zůstává netrestáno, k porušování lidských práv dochází v oblastech zneužívání zadržených ze strany policie, nerovnoměrného prosazování práva a korupce v soudním systému, přičemž v oblasti ochrany lidských práv je významný rozdíl mezi proklamacemi a realitou. Zákony v Mongolsku sice mučení a další kruté, nelidské a ponižující zacházení a trestání zakazují, ale jsou zprávy o tom, že takovéto chování je především ve věznicích běžné, tyto metody jsou využívány k vynucení přiznání.

Městský soud žalobě vyhověl a napadeným rozsudkem dle ust. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že v případě, kdy je dokládána situace nedodržování zákonů, které byly v oblasti vězeňství a justice přijaty, je odůvodnění odkazující pouze na to, že je zde snaha dosáhnout zlepšení stávajícího stavu, nedostačující. V případě žalobce je podle městského soudu dána důvodná obava, že pokud bude vrácen do Mongolska, není vyloučeno, že by mu mohlo hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Dle názoru soudu se stěžovatel dostatečně nevypořádal s předloženými doklady, kterými žalobce prokazoval, že v jeho případě Mongolsko není státem, který lze považovat za „bezpečnou zemi původu“. Za této situace je podle městského soudu třeba, aby žalobcova žádost byla přezkoumána v řádném řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku městského soudu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, tj. z důvodu nesprávného právního posouzení. Podstatou jeho podání je tvrzení, že postupoval zcela v souladu se zákonem, když aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť Mongolsko naplňuje podmínky uznání za „bezpečnou zemi původu“ a je tedy Českou republikou jako takové posuzováno. Při postupu podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu dle stěžovatele vážne povinnost tvrzení i dokazování na žadateli o udělení mezinárodní ochrany. Právě žadatel je povinen předložit věrohodné důkazy prokazující, že v jeho konkrétním případě domovský stát za bezpečnou zemi původu pokládat nelze. Žádnou takovou skutečnost žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nepředložil. Správní orgán se plně, a vzhledem k právní kvalifikaci případu, až příliš podrobně, zabýval všemi formami mezinárodní ochrany, tedy §§ 12 až 14b zákona o azylu, a to v souladu s požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu. Rovněž se městský soud dle stěžovatele mylí, pokud tvrdí, že správní orgán nezkoumal možnou hrozící vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu. Na str. 6 a 7 správního rozhodnutí stěžovatele se nachází hodnocení toho, zda žalobci v případě návratu do Mongolska nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel podrobně popsal, z jakých důvodů je u žalobce vyloučeno skutečné nebezpečí vážné újmy po jeho návratu do domovského státu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

Stěžovatel se domnívá, že jeho kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy a je tedy přípustná dle ust. § 104a s. ř. s., neboť se v daném případě jedná o zásadní pochybení soudu, který nevycházel ze znění příslušných zákonných ustanovení a nerespektoval jasnou a konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu ve vztahu k aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Především městský soud dle názoru stěžovatele pominul, že Mongolsko je posuzováno jako bezpečná země původu, kdy důkazní břemeno leží výlučně na straně žadatele o mezinárodní ochranu, který je povinen prokázat, že v jeho případě nelze daný stát považovat za bezpečnou zemi původu. V projednávané věci však městský soud dospěl ke svým závěrům, aniž by bylo prokázáno, že by takové skutečné nebezpečí či riziko žalobci hrozilo. Stěžovatel tedy z uvedených důvodů shledává v postupu soudu hrubé pochybení při výkladu práva a nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, když navíc nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

II.

Shrnutí vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele odmítl pro nepřijatelnost. Kasační stížnost stěžovatele nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť městský soud správně vycházel z příslušných ustanovení zákona o azylu a respektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu ve vztahu k aplikaci § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalobce zdůraznil, že v projednávané věci vážnou újmu v podobě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, které mu v zemi původu hrozí, prokazoval svou výpovědí a konkrétními zprávami o zemi původu, jež nebyly zastaralé, jak tvrdí stěžovatel. V daném případě proto nebylo možné vést zkrácené řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 zákona o azylu, neboť tvrzení žalobce ohledně stavu vězeňství a justice je relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu. Městský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel se řádně nevypořádal s tvrzeními žalobce a důkazy, které jeho tvrzení podporovaly.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Specifikum kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany spočívá v tom, že možnost jejího posouzení Nejvyšším správním soudem závisí nejen na splnění podmínek přípustnosti, ale také podmínek přijatelnosti dle ustanovení § 104a s. ř. s., tj. že kasační stížnost svým významem *podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele*. Nebyla-li by tato podmínka splněna, musela by být kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítnuta.

Podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele je v souladu s usnesením zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) pouze taková situace, v níž je nutné:

a) vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

b) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

c) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

d) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele.

Žádný z výše uvedených důvodů v projednávané věci není dán, kasační stížnost proto není přijatelná.

Stěžovatel má zajisté pravdu, tvrdí-li, že pokud žadatel o mezinárodní ochranu přichází z bezpečné země původu, je povinen předložit důkazy prokazující, že v jeho konkrétním případě domovský stát za bezpečnou zemi původu pokládat nelze. Stejně tak je případný i jeho odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010 - 49, z něhož vyplývá, že „žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, [...] že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení“. Nejvyšší správní soud přesto v postupu městského soudu neshledává žádné takové skutečnosti, které by jakkoli odůvodňovaly závěr, že se od této judikatury prvostupňový soud odklonil, resp. ji nerespektoval.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil následující právní názor: „Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1996 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.“ Jak dále uvedl rozšířený senát v odůvodnění tohoto usnesení, „[z]jevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je však nutno posuzovat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených zákonem o azylu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany lze tedy zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i z hlediska § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Tomu nebrání ani dikce § 14 zákona o azylu. I v případě rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu totiž (...) musely být v předchozím řízení nutně zvažovány případné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud nebyly shledány, tedy žádost byla vyhodnocena z hlediska tohoto ustanovení jako zjevně nedůvodná, je třeba se dále zabývat tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu. Obdobné závěry platí i pro azyl a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14b zákona o azylu.“

Městský soud tedy správně konstatoval, že za situace, kdy žalobce prokazoval, že přichází ze státu, který nelze považovat za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, neboť mongolské orgány vynucují přiznání i pomocí mučení, není dle jeho názoru možné vyloučit, že pokud bude vrácen do státu, jehož je státním občanem, mohlo by mu hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy, měl stěžovatel povinnost se zabývat otázkou, zda žalobci v případě jeho návratu hrozí nebezpečí vážné újmy.

pokračování

Městský soud v napadeném rozsudku stěžovateli vytkl, že řádně nevyhodnotil žalobcem tvrzené skutečnosti týkající se vězeňství v Mongolsku a případné korupci v justici a dostatečně se nevypořádal s důkazy předloženými žalobcem k prokázání, že Mongolsko v jeho případě nelze považovat za zemi bezpečného původu. S tímto hodnocením se však nelze než ztotožnit, neboť již podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“.

Žalobce v průběhu azylového řízení k prokázání svého tvrzení, že mu v domovském státě hrozí nebezpečí trestního stíhání, a k prokázání svého tvrzení o nebezpečí mučení a nelidského zacházení doložil zprávy popisující nedostatky mongolského justičního systému, zahrnující nebezpečí mučení a nelidského zacházení a stěžovatel měl k dispozici, jak uvádí ve svém rozhodnutí, informaci Ministerstva vnitra ČR o hodnocení Mongolska jakožto bezpečné země původu ze dne 10. 9. 2012 a informace obsažené v databance ČTK – Mongolsko a dále doklady předložené žalobcem „Human Rights Report of Mongolia“ neurčeného data vydání a doplnění ze dne 24. 10. 2012, ve kterém v situaci k věznicím citoval ze zprávy „US Department of State o dodržování lidských práv za rok 2006, 2012“, „Home Office: Operation Quidance Note Mongolia 17. July 2006“, „Freedom House: Mongolia report 2007 a 2012“ a informace „Amnesty International: report 2007: Mongolia“.

K tomu, aby rozhodnutí stěžovatele bylo přezkoumatelné, bylo jeho povinností se vypořádat ve vztahu k tvrzení žalobce o neuspokojivém stavu vězeňství a justice v Mongolsku se všemi těmito důkazy, uvést, jaká z nich učinil (ve prospěch i neprospěch stěžovatele) skutková zjištění a jak se s nimi vypořádal, tj. zejména ve vztahu k tomu, zda skutečně lze v případě žalobce jako osoby trestně stíhané, která popírá spáchání trestného činu, který je mu mongolskými orgány kladen za vinu, a již hrozí uvěznění, považovat Mongolsko za bezpečnou zemi původu.

Stěžovatel se však nedostatečně vypořádal s tím, a to mu právě v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (mimo výše již uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 122, srov. např. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012 - 68) městský soud vytkl, zda žádost žalobce je zjevně nedůvodná i z hlediska hrozby nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve vztahu k žalobcem tvrzeným a prokazovaným poměrům vězeňství a justice v Mongolsku.

Stěžovatel se k této otázce vyjádřil jen částečně (zejména k tomu uvedl, že Mongolsko je považováno za bezpečnou zemi původu, žalobce je v zemi původu trestně stíhán, ale k jeho odsouzení dosud nedošlo, je proto i podle mongolských zákonů považován za nevinného, nebyl mu uložen trest smrti, ani mu uložení tohoto trestu nehrozí), ale konkrétně se stěžovatelovými tvrzeními a důkazy o poměrech v mongolských věznicích, zejména o mučení vězňů a vynucování přiznání mučením a vydíráním, předneseným již v řízení před správními orgány, nezabýval, neboť k nim jen obecně uvedl, že nedospěl k závěru, že by žadateli v případě návratu do Mongolska hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a přes určité nedostatky provázející mongolský právní a soudní systém nelze a priori předpokládat, že se právě

s těmito negativy setká. Dále pak uvedl, že i informace žalobcem doložené (z nichž většina vzhledem ke svému datu vydání nepopisuje aktuální situaci v Mongolsku) mimo popisu negativ hovoří i o aktivních krocích, kterými se Mongolsko snaží dosáhnout zlepšení negativního stavu v určitých segmentech soudního řízení, a poukazuje na to, že ve věci nevyšlo najevo, že by vůči žalobci příslušné mongolské orgány postupovaly odlišně oproti jiným trestně stíhaným osobám.

Tyto závěry stěžovatele jsou zcela obecné, není z nich zejména zřejmé, o jaké „určité nedostatky“, jaké „aktivní kroky“ či jaké „určité segmenty soudního řízení“ má vlastně jít, přičemž v projednávané věci žalobce konkrétně tvrdil a prokazoval, že jeho postavení je odlišné od postavení jiných osob vracejících se do Mongolska. Důvěryhodným způsobem (ostatně podpořeným i extradičním řízením) rovněž prokázal, že v Mongolsku proti němu je vedeno trestní řízení. Doložil-li žalobce následně zprávy rozličných zahraničních institucí, z nichž vyplývá existence zcela zásadních nedostatků v oblasti vězeňství v Mongolsku (čitající případy mučení či vydírání, přeplněných věznic, nedostatečných zdravotních či hygienických standardů a nevyšetřování trestních činů páchaných na věznicích), pak rozhodně nelze akceptovat postup, kdy stěžovatel tyto okolnosti v zásadě pominul a zhodnotil je toliko obecně jako určité „přetrvávající nedostatky“.

Stěžovateli lze dále rovněž vytknout závěr, že žalobce nedoložil jemu hrozící nebezpečí aktuálními zprávami. Je totiž sice pravda, že některé zprávy předkládané žalobcem byly staršího data (2006), současně však také dokládal i aktuální zprávy z roku 2012 a zejména sám stěžovatel vycházel ze zprávy Ministerstva vnitra ČR z roku 2012, podle níž „...policie zejména ve venkovských oblastech v některých případech zneužívala práva vězňů a zadržených osob. Užívání nikoli nezbytných silových prostředků, obzvláště za účelem získání přiznání, bylo běžné....podle tvrzení nevládních organizací byli někteří vězni bití...“

Smyslem institutu *bezpečné země původu* je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně. Jestliže žalobce v dané věci tvrdil a prokazoval nepříznivý stav justičního systému v Mongolsku a stěžovatel měl sám takovou aktuální zprávu k dispozici, pak bylo namístě se s jeho tvrzeními a všemi důkazy založenými ve spise konkrétně vypořádat, a to zejména s tím, zda po návratu stěžovatele do domovského státu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy v podobě mučení za účelem přiznání se k trestnému činu, nebezpečí uvěznění a nelidského či ponižujícího zacházení ve věznicích.

To však stěžovatel ve výše uvedeném směru neučinil a městskému soudu je třeba přisvědčit i v tom, že pokud tak učinil až ve vyjádření k žalobě, nelze k tomuto následnému „odůvodnění“ přihlížet, neboť „správní orgán je povinen již v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, o jaké zjištěné okolnosti se v tomto rozhodnutí opíral a jak k nim dospěl; nepostačuje tedy, vysvětlí-li svůj postup až následně (zde ve vyjádření k žalobě proti danému rozhodnutí). Takové rozhodnutí správního orgánu je pak nepřezkoumatelné.“ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2005, č. j. 11 Ca 207/2005 - 23). Totéž obdobně platí také v případě kasační stížnosti, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, sp. zn. 3 As 51/2003, podle kterého „nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbořem

pokračování

právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění.“

Pro úplnost zbývá dodat, že vykládá-li stěžovatel výše uvedené rozhodnutí zdejšího soudu (č. j. 2 Azs 50/2010 - 49) způsobem, že je nezbytné, aby v dané věci žalobce konkrétně prokázal, že s ním bude zacházeno hůře než s ostatními mongolskými vězni, pak jeho interpretaci nelze přijmout. Fakticky by totiž znamenala, že by žalobce v daném případě musel zcela absurdně prokázat, že bude mučen více než ostatní vězni. To je však závěr nepřijatelný. Z pohledu aplikace § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu je třeba se zabývat otázkou, zda žadateli při návratu do země původu hrozí větší nebezpečí než při návratu jiných žadatelů o mezinárodní ochranu a vycházel-li i prvostupňový soud z tohoto výkladu, pak se nerespektování judikatury zdejšího soudu nedopustil.

Je třeba současně také zdůraznit, že rozhodnutí stěžovatele nebylo městským soudem zrušeno pro nezákonnost, ale pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Městský soud se proto ani nemohl zabývat věcnou správností závěrů stěžovatele, a to v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, sp. zn. 3 As 6/2004, podle kterého: „*Pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], uveďte pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřujete; další žalobní námitky již nepřezkoumává.*“ (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. 5 A 157/2002).

S ohledem na uvedené lze uzavřít, že zrušil-li městský soud rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a vrátil mu věc k dalšímu řízení, neodchýlil se od konstantní judikatury zdejšího soudu. V dalším řízení se vzhledem ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí proto bude muset žalovaný ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 122, opět zabývat všemi formami mezinárodní ochrany, přestože se s částí z nich ve svém rozhodnutí vypořádal, neboť toto rozhodnutí bylo zrušeno jako celek. Ani v tomto směru tedy nelze považovat rozsudek městského soudu za rozporný s judikaturou zdejšího soudu.

Za uvedených okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jelikož kasační soud neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodů tvrzených stěžovatelem a ani z moci úřední nenalezl právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit, konstatoval, že podmínky přijatelnosti nejsou v dané věci splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

III.

Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud dle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže bylo řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 14. března 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu